

शिवास्ते सन्तु पन्थानो माच ते परिपन्थिनः । आगताश्च तथा पुत्र भवन्वद्वेहचेतसः ।
 पातु त्वां वरुणो राजा सलिले सलिलेश्वरः । अन्तरीक्षेऽन्तरीक्षस्थः पवनः सर्वगस्तथा ।
 पिता त्वां पातु सर्वत्र तपनस्तपताम्बरः । येन दत्तोऽसि मे पुत्र दिव्येन विधिना किल ।
 आदित्या वसवो रुद्राः साध्या विश्वे च देवताः । मरुतश्च महेन्द्रेण दिशश्च सदिगीश्वराः ।
 रक्षन्तु त्वां सुराः सर्वे सभेषु विषमेषु च । वेत्स्यामि त्वां विदेशेऽपि कवचेनाभिसूचित ।
 धन्यस्ते पुत्रजनको देवो भानुर्विभावसुः । यस्त्वां द्रक्ष्यति दिव्येन चक्षुषा वाहिनीगतं ।
 धन्या सा प्रमदा या त्वं पुत्रत्वं कल्पयिष्यति । यस्यांस्त्वं दृषितः पुत्र स्तनं पास्यसि देवज ।
 को नु स्वप्नस्तथा दृष्टो या त्वामादित्यवर्चसं । दिव्यवर्त्मसमायुक्तं दिव्यकुण्डलभूषितं ।
 पद्मायतविशालाक्षं पद्मताम्रदलोज्ज्वलं । सुललाटं सुकेशान्तं पुत्रत्वे कल्पयिष्यति ।
 धन्या द्रक्ष्यन्ति पुत्र त्वां भूमौ संसर्पमाणकं । अव्यक्तकलवाक्यानि वदन्तं रेणुगुण्डितं ।
 धन्या द्रक्ष्यन्ति पुत्र त्वां पुनर्यैव न गोचरं । हिमवदनसम्भूतं सिंहं केशरिणं यथा ।
 एवं बह्विधं राजन् विलप्य करुणं पृथा । अवाप्तजत मञ्जूषामश्नन् द्यास्तदा जले ।
 रुदती पुत्रशोकार्त्ता निशीथे कमलेक्षणा । धाव्या सह पृथा राजन् पुत्रदर्शनलालसा ।
 विसर्जयित्वा मञ्जूषां सम्बोधनभयात् पितुः । विवेश राजभवनं पुनः शोकातुरा ततः ।
 मञ्जूषा त्वश्नन् द्याः सा ययौ चर्मण्वतो नदीं । चर्मण्वत्याश्च यमुनां ततो गङ्गां जगाम ह ।
 गङ्गायाः सूतविषयं चम्पामनु ययौ पुरीं । स मञ्जूषागतो गर्भस्तरङ्गैरुद्धमानकः ।
 अमृतादुत्थितं दिव्यं तनुवर्त्म सकुण्डलं । धारयामास तं गर्भं दैवञ्च विधिनिर्मितं ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि कुण्डलाहरणपर्वणि पृथामञ्जूषाक्षेपणे सप्ताधिकत्रिंशतोऽध्यायः ॥ ३०७ ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतस्मिन्नेव काले तु धृतराष्ट्रस्य वै सखा । सूतोऽधिरथ इत्येव सदारो जाह्नवीं ययौ ।
 तस्य भार्याऽभवद्राजन् रूपेणासदृशी भुवि । राधा नाम महाभागा न सा पुत्रमविन्दत ।
 अपत्यार्थं परं यत्नमकरोच्च विशेषतः । सा ददर्शय मञ्जूषामुद्धमानां यदृच्छया ।
 दत्तरक्षाप्रतिसरामन्वालभनशोभितां । उर्मीतरङ्गैर्जाह्नव्याः समानीतामुपहरं ।
 सा तां कौतूहलात् प्राप्तां ग्राहयामास भाविनी । ततो निवेदयामास सूतस्याधिरथस्य वै ।
 स तामुद्धृत्य मञ्जूषामुत्सार्य जलमन्तिकात् । यन्त्रैरुद्धाटयामास सोऽपश्यत्तत्र बालकं ।
 तरुणादित्यसङ्काशं हेमवर्त्मधरं तथा । मृष्टकुण्डलयुक्तेन वदनेन विराजता ।
 स सूतो भार्यया सार्द्धं विस्मयोत्फुल्लोचनः । अङ्कमारोप्य तं बालं भार्यां वचनमब्रवीत् ।
 इदमत्यद्भुतं भीरु यतो जातोऽस्मि भाविनि । दृष्टवान् देवगर्भोऽयं मन्येऽस्माकमुपागतः ।
 अनपत्यस्य पुत्रोऽयं देवैर्दत्तो भ्रुवं मम । इत्युक्त्वा तं ददौ पुत्रं राधायै स महीपते ।
 प्रतिजग्राह तं राधा विधिवद्विद्यरूपिणं । पुत्रं कमलगर्भाभं देवगर्भं श्रियावृतं ।
 पुपोष चैनं विधिवद्वृधे स च वीर्यवान् । ततः प्रभृति चाप्यन्ये प्राभवन्नौरसाः सुताः ।